

Dagmar Dolinská

Vedoucí projektu EUNI

1997v tomto roce ukončila studium
farmacie na VFU v Brně**2015**od tohoto roku
působí v projektu
EUNI.cz**12**tolik let pracovala
v lékárně

Farmacie ji během studií doslova pohltila a v lékárně pak byla, jak se říká, ve svém živlu. Když ale přišly později nabídky vyzkoušet jinou práci, Mgr. Dagmar Dolinská, vedoucí projektu Elektronické univerzity (EUNI), se rozhodla je přijmout. Rozhodně toho nelituje, ale zároveň připouští, že za nějaký ten rok by se do lékárny chtěla vrátit.

Pochází z vesnice u Uherského Brodu, kde bydleli kousek od lesa. „Moje dětství tak bylo spojené s přírodou a také s knihami. Odmala jsem byla velká čtenářka,“ vzpomíná a dodává, že učení jí šlo ve škole samo. To se jí pak velmi hodilo, protože na střední školu ji přijali bez přijímacích zkoušek.

O rozhodování, kterou školu jít studovat, s úsměvem vypráví: „Měla jsem bouřlivější pubertu, takže jsem nechtěla do Uherského Brodu na gymnázium, protože bych byla stále v dosahu rodičů. Chtěla jsem zkusit žít mimo domov, proto jsem se přihlásila na brněnskou Střední zdravotnickou školu v Lipové ulici, obor farmaceutický laborant. Přiznám se, že farmacii jsem tenkrát nezvolila kvůli tomu, že bych odmalička tíhla k lékárnám a tabletkám. Svou roli možná sehrál fakt, že se na zdravotnické škole daly studovat profese takzvané pomáhající a já jsem už od dětství byla moc ráda užitečná. A protože jsem také tíhla k biologii a chemii, farmacie byla dobrá volba.“

S maximálním zaujetím

V Brně bydlela na internátu, a jak zdůrazňuje, farmacie ji skutečně zaujala. „Když něco dělám, chci to dělat na maximum. Studium bylo zajímavé, a hlavně jsme měli úžasné učitele. Moc vzpomínám třeba na Zinu Samkovou, která byla jen o pár let starší než my, takže k nám měla blízko. Měli jsme ji na přípravu léků, kterou uměla úžasně podat, takže nás to bavilo,“ popisuje.

Po maturitě pokračovala ve studiu farmacie na VFU v Brně, ale už také chodila na brigády do brněnské lékárny. „Studium na fakultě mě bavilo, přestože první dva ročníky byly obtížnější. Musela jsem látku trochu dohánět kvůli tomu, že jsem nestudovala gymnázium,“ říká a dodává, že jakmile ale došlo na studium farmakologie či technologie léků, byla zase jako ryba ve vodě.

Vysokoškolské studium ukončila s červeným diplomem a poté nastoupila do brněnské lékárny v blízkosti polikliniky, kam tenkrát chodily stovky pacientů rovnou z ordinací lékařů. „Pracovala jsem tam tři roky, bylo tam neustále rušno, a hlavně skvělé kolegyně. Každopádně jsem se tam hodně naučila, a protože jsem ráda v kontaktu s lidmi, práce mě moc bavila,“ uvádí.

Těžké začátky v hlavním městě

V roce 2000 se ocitla v Praze a nezastírá, že to pro ni bylo náročné období: „Zpočátku to bylo divoké. Neměli jsme kde bydlet, a hlavně jsem neměla kde pracovat. Manžel ihned nastoupil do nového zaměstnání, byl šťastný, zatímco já jsem si připadala ztracená. Prahu jsem neznala, a hlavně jsem nevěděla, kde budu co dělat.“

Jednoho dne v kavárně Slavia listovala v Časopisu českých lékárníků, v němž našla inzerát na volné místo v lékárně U Červeného

orla v Havelské ulici. „V patře nad lékárnou fungovalo Centrum klinické imunologie a bylo tam i Centrum cestovní medicíny, takže do lékárny chodili cestovatelé, aby si na cesty pořídili nezbytné vybavení. Díky návaznosti na cestovní medicínu mi rukama prošlo i mnoho vakcín. Práce to byla zajímavá a pamatuji si, že s některými cestovateli jsem pak komunikovala e-mailem, když je v zahraničí přepadly zdravotní problémy a potřebovali radu,“ vzpomíná.

Když pak nastoupila na mateřskou dovolenou a po dceři se narodil ještě syn, říkala si, že už by zase potřebovala „trochu zaměstnat hlavu“. Tehdy dostala nabídku pracovat jako odborná redaktorka časopisu Remedia, který dobře znala už z dob svých studií. Jak

těchto večerů bylo poznat, že jsou za tyto akce rádi. Pracovní večery jsem vedla až do roku 2007, kdy už jsem byla s dcerou na mateřské dovolené. Po pauze jsme spolu s kolegyní Martinou Lisou na podzim roku 2015 oživily Spolek farmaceutů,“ vysvětluje. Protože ji nová pracovní nabídka zaujala, v lednu 2015 nastoupila do firmy PHC do divize Inpharma, pod níž projekt EUNI.cz patří. „EUNI je multioborový vzdělávací portál a mým úkolem bylo zajistit, aby byl na vysoké úrovni a měl dostatek obsahově zajímavých kurzů,“ podotýká a dodává, že nyní mají přes 200 akreditovaných kurzů, úzce spolupracují se špičkovými odborníky z nejrůznějších oborů a EUNI.cz je už mezi zdravotníky velmi známá.

Často je nutné zavřít všechny dveře, aby se objevily úplně nové příležitosti.

přiznává, hodně jí to pomohlo, protože šlo o práci z domova, takže si při péči o děti mohla čas zorganizovat, jak potřebovala. „Jsem disciplinovaná, takže jsem věděla, že práci udělám pořádně. Spolupracovala jsem s šéfredaktorkou, pomáhala vytvářet ediční plány, komunikovala jsem s odborníky v oboru. Tato práce mě velmi bavila,“ říká.

V roce 2012 pak dostala nabídku ujmout se časopisu coby ředitelka. Šlo o velkou výzvu obzvláště v době, kdy tištěná média neměla na různých ustlání. Časopis Remedia vždy vnímala jako jeden z nej kvalitnějších zdrojů informací pro zdravotníky v oblasti farmakoterapie, byl její srdeční záležitostí. Nakonec ho vedla dva roky.

Vše se děje, jak má

Na konci roku 2014 přišla nabídka z firmy Pears Health Cyber (PHC), kde potřebovali někoho šikovného, kdo by vedl jejich Elektronickou univerzitu. Společnost PHC a jejího majitele Vladimíra Finsterleho znala už z dob, kdy přišla do Prahy. „V Brně jsem byla zvyklá chodit na různé vzdělávací akce, které se tam často konaly, zatímco v Praze jsem měla pocit, že se nic neděje. Upozornila jsem na to tenkrát na sjezdu lékárníků, po jehož skončení za mnou přišel Vladimír Finsterle s návrhem, že bychom mohli společně něco zorganizovat. Oživilo jsme Spolek farmaceutů, který existoval už za první republiky. A tak od roku 2003 tento spolek pod Českou farmaceutickou společností ČLS JEP začal opět fungovat. Scházeli jsme se jednou měsíčně v Lékařském domě na pracovních večerech, které byly věnované vždy určitému tématu. Potkávali se tam pražští lékárníci v hojném počtu a z atmosféry

Tisíce maličností pro dobrý výsledek

Z jejího povídání je zřejmé, že práce ji skutečně baví. „Do EUNI jsem nastupovala s tím, že mám vést vzdělávací projekt. Nakonec se stalo, že zároveň vedu nejen EUNI, ale jsem také zodpovědná za vedení týmu skvělých kolegů, kteří mají na starost jednak kurzy a jednak další digitální projekty se zdravotnickou tematikou. Jsme celkem malý kolektiv zhruba 15 fajn lidí,“ říká.

V edukaci zdravotníků vidí velký smysl: „I kdyby poznatek z kazuistiky pomohl jednomu jedinému pacientovi. V mé rodině jsem řešila případ dlouho nepoznaného onemocnění, a tak moc dobře vím, že správně mířená edukace ve správnou chvíli může pomoci otevřít oči nejednoho zdravotníka.“

Říká, že někdy je velmi těžké soustředit pozornost na jednu věc a tu skutečně dotáhnout až do konce, a tak trvá na tom, aby se věci nenechávaly nedotažené, aby kurzy, které připravují, zájemce o vzdělávání nezklamaly. „Razím heslo, že děláme obyčejné věci neobyčejně dobře. Aby byl výsledek uspokojivý, je třeba udělat tisíce maličností,“ zdůrazňuje a připojuje, že se jí osvědčuje mluvit na rovinu a nic neobcházet, aby mezi lidmi nevznikaly bariéry. „Miluju problémy, protože se z nich vždy něco vyvrbí a posune nás to dál. Mám ráda brainstorming a také myšlenkové mapy, takže při poradách máme s kolegy před sebou vždy papír a kreslíme na něj,“ vyjmenovává a zdůrazňuje, že se s kolegy snaží jednat na přátelské bázi, protože se jí to vždy vyplatilo.

Nyní ji nejvíc zaměstnává příprava nové podoby EUNI, kterou chystají na podzimní

spuštění: „Bude mít plno nových funkcionalit, aby vzdělávání bylo pro zdravotníky opravdu co nejpříjemnější. Plánujeme daleko víc využívat infografiku, což je podle mého názoru bezvadná věc, která má obvykle větší dopad než mnohařádkový text.“

Nejlepší odpočinek? V přírodě

Když přijde řeč na odpočinek, říká: „Protože jsem vyrostla na vesnici, táhne mě to k venkovním aktivitám. Mám ráda jakékoliv procházky, ale nejbližší je mi práce na zahradě. Obecně mám raději léto a slunce. Mým velkým hobby je golf, sice v něm nevykám, ale o to víc mě baví neustále soupeřit s míčkem i sama se sebou. Před pár lety jsem objevila kouzlo paddleboardingu, vřele všem doporučuji, je to relax i posilovna v jednom.“ Pokud jde o dovolenou, musí být spojena s dobrým červeným vínem, voňavým sýrem, levandulemi a zkrátka vším, co souvisí s Toskánskem nebo Provence. Dnes čte hlavně odbornou literaturu, jak ale se smíchem říká, knihovnu má plnou knih, na jejichž přečtení se chystá, až bude v důchodu.

Markéta Grulichová
marketa.grulichova@atoz.cz

Pracovní den D. D.

Často pracuje formou home office, ale pravidelně vždy ve středu se v sídle firmy schází na poradě se svými kolegy. Individuálně s každým probere, co je aktuální, jak pokračují jednotlivé projekty, řeší se dlouhodobější i krátkodobější plány. Když pracuje doma, hned po ránu musí zvládnout administrativní záležitosti, vyřizuje e-maily a je v telefonickém kontaktu se svými kolegy. Často mívá pracovní schůzky. Odpoledne pak řeší to, co se bude realizovat v následujících dnech. Nejraději má chvíle, kdy se věnuje vymýšlení nových projektů. Sice se snaží tolik nepocházet večer, ale ne vždy se jí to daří – s výjimkou tří večerů v týdnu, kdy chodí cvičit, protože ví, že nesmí zanedbávat pohyb.

Ačkoliv ji současná práce uspokojuje, chtěla by se v budoucnosti vrátit za táru, nejlépe v malé lékárně.